ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: A. – r. a., s. r. o.**, zastoupen JUDr. Jiřím Starým, advokátem, se sídlem Korunní 106, Praha 10, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2005, č. j. 11 Ca 284/2004 - 36, č. j. 11 Ca 20/2005 - 35, č. j. 11 Ca 19/2005 - 38, č. j. 11 Ca 18/2005 - 35, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 11 Ca 24/2005 - 34, č. j. 11 Ca 23/2005 - 35, č. j. 11 Ca 22/2005 - 35, č. j. 11 Ca 21/2005 - 36, č. j. 11 Ca 29/2005 - 35, č. j. 11 Ca 30/2005 - 39, č. j. 11 Ca 32/2005 - 35, č. j. 11 Ca 31/2005 - 34, ze dne 15. 9. 2005, č. j. 11 Ca 25/2005 - 30, č. j. 11 Ca 27/2005 - 28, č. j. 11 Ca 26/2005 - 30, č. j. 11 Ca 28/2005 - 29,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 As 63/2005, sp. zn. 6 As 64/2005, sp. zn. 6 As 65/2005, sp. zn. 6 As 66/2005, sp. zn. 6 As 67/2005, sp. zn. 6 As 68/2005, sp. zn. 6 As 69/2005, sp. zn. 6 As 70/2005, sp. zn. 6 As 72/2005, sp. zn. 6 As 73/2005, sp. zn. 6 As 74/2005, sp. zn. 6 As 75/2005, sp. zn. 6 As 1/2006, sp. zn. 6 As 2/2006, sp. zn. 6 As 3/2006, sp. zn. 6 As 4/2006 **se spojují** ke společnému projednání. Nadále budou vedeny pod sp. zn. 6 As 63/2005.

II. Rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2005, č. j. 11 Ca 284/2004 - 36, č. j. 11 Ca 20/2005 - 35, č. j. 11 Ca 19/2005 - 38, č. j. 11 Ca 18/2005 - 35, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 11 Ca 24/2005 - 34, č. j. 11 Ca 23/2005 - 35, č. j. 11 Ca 22/2005 - 35, č. j. 11 Ca 21/2005 - 36, č. j. 11 Ca 29/2005 - 35, č. j. 11 Ca 30/2005 - 39, č. j. 11 Ca 32/2005 - 35, č. j. 11 Ca 31/2005 - 34, ze dne 15. 9. 2005, č. j. 11 Ca 25/2005 - 30, č. j. 11 Ca 27/2005 - 28,

č. j. 11 Ca 26/2005 - 30, č. j. 11 Ca 28/2005 - 29 **se zrušují** a tyto věci **se vracejí** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný Magistrát hlavního města Prahy v postavení stěžovatele napadl kasačními stížnostmi šestnáct rozsudků Městského soudu v Praze blíže označených v záhlaví a ve výroku sub. II tohoto rozsudku, jimiž byla zrušena rozhodnutí stěžovatele ze dne 12. 10. 2004, č. j. MHMP - 130718/2004/OST/ Kš, a dále rozhodnutí ze stejného dne opatřená obdobnými čísly jednacími rozlišenými pouze šestimístným číslem za slovem „MHMP -“, jimiž byla čísla 131 560, 131 578, 131 584, 131 567, 131 511, 131 514, 131 520, 131 523, 131 526, 131 530, 131 541, 131 546, 131 360, 131 549, 131 555 a tyto věci byly vráceny stěžovateli k dalšímu řízení. Městský soud také v každé jednotlivé věci rozhodl o povinnosti stěžovatele zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Těmito rozhodnutími stěžovatele bylo rozhodnuto o odvoláních žalobce proti rozhodnutím správního orgánu I. stupně, kterým byl stavební úřad (Úřad Městské části Praha 21), jenž dne 3. 8. 2004 šestnácti rozhodnutími č. j. Výst/Bě/8047/2003/Si (a dále rozhodnutími s čísly jednacími v obdobné formě lišícími se čtyřmístným (pětimístným) číslem a výrazem „Új“ místo výrazu „Bě“, kterými byla čísla: 8047.1, Új/8048, Új/8048.1, Új/8053, Új/8055, Új/8056, Új/8054, 8049, 8049.1, 8050, 8050.1, 8045, 8046, Új/8051, Új/8052 uložil žalobci pokuty podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 50/1976 (stavební zákon), ve znění zákona č. 83/1998 Sb., v úhrnné výši 200 000 Kč (osmkrát podle cit. ust. písm. b/ 10 000 Kč, osmkrát podle cit. ust. písm. e/ 15 000 Kč). Stěžovatel se měl dopustit správních deliktů, jejichž skutková podstata spočívala v provedení reklamních zařízení bez ohlášení (písm. b/ cit. ust. § 106 odst. 1 stavebního zákona) a v užívání reklamních zařízení provedených bez ohlášení (písm. e/ cit. ust. § 106 odst. 1 stavebního zákona).

Ze správních spisů plyne, že žalobce v prosinci 2003 umístil na pět sloupů veřejného osvětlení (sloup č. 9128882 v k .ú. Ú. n. L., parc. č. 673/1, při komunikaci N., sloup č. 90 7636 v k. ú. B., parc. č. 206/1, sloup č. 907686 v k. ú. B., parc. č. 206/1, sloup č. 919069 v k. ú. B., parc. č. 206/1, všechny při komunikaci Č., sloup č. 912881 v k. ú. Ú. n. L. parc. č. 673/1 při komunikaci N.) celkem osm reklamních zařízení na obchodní aktivity E., I. a H., tato zařízení měla rozměry, které podle § 71 odst. 2 stavebního zákona vyžadovaly ohlášení stavebnímu úřadu (měla plochu větší než 0,6m2, byla umístěna na pozemku nebo stavbě a byla viditelná z veřejných prostorů), přičemž v květnu 2004 byla tato zařízení sejmuta a vyměněna za zařízení o ploše do 0,6m2, tedy nevyžadujícím ohlášení stavebnímu úřadu. Na základě zjištění z prosince 2003, že na těchto pěti sloupech je umístěno osm reklamních zařízení, jejichž provedení nebylo stavebnímu úřadu ohlášeno, bylo 15. 3. 2004 zahájeno celkem šestnáct správních řízení, v nichž byl žalobce shledán vinným ze spáchání celkem šestnácti správních deliktů - šestnáct rozhodnutí ze dne 3. 8. 2004 - (osmkrát za provedení zařízení bez ohlášení, osmkrát za užívání reklamního zařízení provedeného bez ohlášení), za což mu byla uložena osmkrát pokuta 10 000 Kč (písm. b/ § 106 odst. 1 stavebního zákona), osmkrát 15 000 Kč (písm. e/ § 106 odst. 1 stavebního zákona). Stěžovatel v postavení správního orgánu II. stupně v šestnácti odvolacích řízení změnil napadená rozhodnutí orgánu I. stupně, nikoli však v zásadních směrech z hlediska právního hodnocení věci (upřesnil dobu spáchání deliktu, případně umístění sloupů veřejného osvětlení na pozemcích).

Žalobce podal u Městského soudu v Praze proti rozhodnutím stěžovatele jednu žalobu, kterou všechna tato rozhodnutí stěžovatele (šestnáct rozhodnutí) napadl z řady důvodů, m.j. též proto, že zastával názor, že napadená rozhodnutí trpí nezákonností spočívající v tom, že správní orgán současně uložil témuž subjektu dvě pokuty za dva správní delikty, ačkoliv při aplikaci absorpční zásady měl uložit pokutu jednu. Žalobce v odůvodnění tohoto žalobního bodu uvedl svůj názor, že za jedno reklamní zařízení byl postižen dvěma pokutami, což považuje za nezákonné.

II.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 1. 2005, č. j. 11 Ca 284/2004 - 10, vyloučil (s výjimkou věci žalovaného specifikované číslem rozhodnutí stěžovatele 130718) věci žaloby proti ostatním patnácti rozhodnutím stěžovatele k samostatnému projednání. Své rozhodnutí odůvodnil tak, že ačkoliv shledává určitou vzájemnou souvislost, nepovažuje společné projednání a řízení za vhodné.

III.

Městský soud v Praze pak šestnácti rozhodnutími shora označených sp. zn. zrušil všechna napadená rozhodnutí orgánu II. stupně (stěžovatele); předmětem soudního řízení byl vždy přezkum každého jednotlivého rozhodnutí stěžovatele vážícího se k jednotlivému reklamnímu zařízení, a k jednotlivé skutkové podstatě, tedy buď § 106 odst. 1 písm. b) nebo e) stavebního zákona. Městský soud shledal jako důvodnou žalobcovu námitku, že při uložení trestu měla být aplikována per analogiam legis zásada absorpce, tedy, že při souběhu deliktů měla být uložena pouze jediná sankce, a k okolnosti, že se žalobce dopustil většího množství správních deliktů mělo být přihlédnuto při závěru o výši uložené sankce. Městský soud pak přezkoumávaje rozhodnutí o deliktu vážícímu se k jednotlivému reklamnímu zařízení podle § 106 odst. 1 písm. b) stavebního zákona uvedl, že je mu zřejmé z věci vedené u téhož soudu v jiném řízení, že za delikt vážící se k témuž reklamnímu zařízení byl žalobce postižen též druhou pokutou (podle § 106 odst. 1 písm. e/ stavebního zákona) a naopak. Takový postup shledal v rozporu se zákonem, přičemž došel k závěru, že žalobce se dopustil v případě každého reklamního zařízení naplnění skutkových podstat deliktů ve vícečinném souběhu. Podle již dříve zastávané judikatury vzešlé z činnosti Vrchního soudu v Praze městský soud dovodil, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, neboť nebyl aplikován princip absorpce; městský soud pak akcentoval, že postup správního orgánu nebyl správný za situace „kdy správní orgán dospěl zejména v rámci jednoho správního řízení k závěru, že se žalobce dopustil většího množství správních deliktů“.

IV.

Žalovaný (nyní v postavení stěžovatele a v tomto odůvodnění převážně označovaný jako „stěžovatel“) podal proti rozhodnutím městského soudu kasační stížnosti, v nichž (s dále uvedenou výjimkou) namítl, že městský soud se dopustil nezákonného právního názoru, pokud jde o nutnost užití zásady absorpční při ukládání sankce v případě souběhu správních deliktů. Stěžovatel se domnívá, že neporušil žádné výslovné ustanovení zákona, k porušení § 12 odst. 2 zákona o přestupcích nemohlo dojít, neboť tento zákon se na řízení o správních deliktech nepoužije. Postup per analogiam legis je podle stěžovatele sice možný, nelze však spatřovat nezákonnost v tom, že stěžovatel tak nepostupoval. Kritériem nemůže být ani vhodnost takového postupu, neboť správní soudy mohou přezkoumávat toliko zákonnost napadeného správního aktu, a názor vyslovený městským soudem vybočuje podle stěžovatele

z rámce soudní kontroly veřejné správy. Judikáty, které městský soud ve svých rozhodnutích citoval, nejsou závazné pro jiné případy a stěžovatel poukázal na rozsudek městského soudu sp. zn. 28 Ca 38/97 a Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 51/2004 - 72 ze dne 8. 6. 2005, z nichž má podle stěžovatele plynout obdobný závěr, jaký zaujímá k věci on sám. Ve věci sp. zn. 6 As 63/2005 dále namítl, že v řízení u městského soudu sp. zn. 11 Ca 284/2004 bylo předmětem soudního řízení jiné rozhodnutí žalovaného, než které je uvedeno ve výroku zrušujícího rozsudku (mělo jít o rozhodnutí č. 131511 namísto 130718).

Stěžovatel tak namítá nesprávné právní posouzení věci, tedy stížní důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); ten může být naplněn, pokud by městský soud aplikoval na věc právní normy nepřiléhavé, anebo by zaujal výkladové stanovisko, jež by z hlediska přístupů aplikovaných Nejvyšším správním soudem nebylo možno akceptovat. Pokud jde o námitku ve věci sp. zn. 6 As 63/2005 (sp. zn. městského soudu 11 Ca 284/2004), tedy rozpor mezi výrokem a obsahem soudního spisu, lze ji podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti.

Žalobce ve vyjádření ke kasačním stížnostem poukázal na některé právní úpravy správního trestání, které výslovně zakotvují zásahu absorpční, a proto není důvodu, proč by na principu analogie neměla být tato zásada užita i v projednávané věci.

Kasační stížnosti byly podány včas, stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozsudky vzešly, jedná se tedy o kasační stížnosti přípustné.

Nejvyšší správní soud přezkoumává napadené rozsudky vázán rozsahem a důvody kasačních stížností (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), to neplatí, pokud bylo řízení před soudem zmatečné nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d/), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

V projednávané věci Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost třeba považovat za důvodnou, byť převážně z příčin, jež shledal postupem ex officio za podmínek vymezených shora citovaným ustanovením § 109 odst. 3 s. ř. s., v prvé řadě pak pro nepřezkoumatelnost šestnácti rozhodnutí městského soudu vydaných v samostatných šestnácti řízeních, a to především pro nesrozumitelnost.

V.

Nejvyšší správní soud nejprve postupem podle § 39 odst. 1 za užití § 120 s. ř. s. spojil samostatné kasační stížnosti, která spolu skutkově souvisejí, ke společnému projednání. Jen tímto postupem bylo možno v jediném řízení posoudit ve vzájemných souvislostech děje, jež vyústily v uložení sankcí za správní delikty, jichž se měl dopustit jediný subjekt – žalobce, v prosinci 2003, tím, že na pěti sloupech veřejného osvětlení v relativní vzájemné blízkosti (kat. území B. a Ú. n. L.) umístil celkem osm reklamních zařízení upozorňující na obchody I., E. a H., a to bez ohlášení stavebnímu úřadu, a posléze je užíval (po dobu přibližně pěti měsíců, tj. do května 2004, než je nahradil zařízeními o jiných rozměrech). Kasační námitka uplatněná stěžovatelem totiž míří na právní závěry městského soudu o tom, že v případě souběhu deliktů nutno per analogiam legis užít zásadu upravenou § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, jež vede k uložení jediného trestu za sbíhající se delikty, a to trestu za nejpřísněji trestný delikt. Posoudit důvodnost této námitky vyžaduje především posouzení, zda a kolik

správních deliktů (skutků de iure) bylo spácháno, v jakých řízeních (vedených samostatně či společně) bylo o deliktech rozhodnuto, a konečně, zda a nakolik je namístě užití zásady absorpční pro uložení trestu (trestů) v projednávané věci.

Skutkový děj v projednávané věci nebyl sporný; pokud však měl městský soud posoudit žalobní námitku napadající počet uložených sankcí, měl se vyrovnat se shora naznačeným postupem, tedy vyhodnotit, zda se v projednávané věci jedná o dva či více skutků de iure, včetně toho, zda se nejedná o jeden či více skutků, které nutno posuzovat jako jediný delikt, přestože de facto jej tvořila řada dílčích útoků. Tím, že městský soud vyloučil k samostatným projednáním v samostatném řízení každé napadené rozhodnutí ztratil fakticky možnost takovou úvahu detailně provést – tato úvaha ovšem pro konečné posouzení výroku o trestu je úvahou sine qua non. Soud tak posuzoval každé rozhodnutí stěžovatele v izolovaném řízení, přičemž ze souvislostí, které znal z „jiných“ řízení, „usuzoval“ na souběh deliktů, přičemž svou úvahu uzavřel tak, že jde v případě každého reklamního zařízení o dva delikty ve vícečinném souběhu. Tento svůj závěr ovšem nijak zřetelně ve svých rozhodnutích najevo nedal – Nejvyšší správní soud by pouze při vysoké míře představivosti mohl dovozovat, že městský soud měl zato, že došlo ke spáchání šestnácti deliktů, z nichž vždy ty dva, které se vázaly na jedno reklamní zařízení, byly spáchány ve vícečinném souběhu, takže při užití zásady absorpční mělo – snad – být uloženo osm trestů. Nepřihlédl však k tomu, že jím uváděný § 12 odst. 2 zákona o přestupcích je vystavěn na zásadě absorpce trestních sazeb (absorpce mírnějšího trestu trestem přísnějším) přičemž delikty podle § 106 odst. 1 stavebního zákona jsou všechny opatřeny stejnou trestní sazbou (pokuta až do výše 200 000 Kč). A navíc zákon o přestupcích v § 12 odst. 2 předpokládá vedení společného řízení o všech přestupcích téhož pachatele. Právní názor městského soudu pak tedy měl nutně pokračovat a po úvaze o „izolaci“ skutků „de iure“ a jejich podřazení zákonným ustanovením měl své závěry doplnit o okolnost, za nichž mělo či mohlo být vedeno společné řízení a konečně upřesnit aplikaci absorpční zásady za situace, kdy za sbíhající se delikty hrozí zákon totožnou sankcí.

V tomto ohledu však rozhodnutí městského soudu nedávají spolehlivý základ pro posouzení Nejvyšším správním soudem. Městský soud totiž opomněl vážit, o kolik tzv. skutků de iure se v posuzované věci jedná za shora popsaného skutkového děje, anebo zda snad nejde v případě § 106 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o skutek jeden (přestože jej tvoří řada dílčích útoků - pokračování) anebo zda se nejednalo v případě § 106 odst. 1 písm. e) stavebního zákona o delikt trvající, jenž by měl být rovněž posuzován jako jeden skutek de iure. Pro absenci bližších úvah v tomto směru ze strany městského soudu však nemůže Nejvyšší správní soud vyslovovat své předběžné právní závěry, jimiž by tyto okolnosti hodnotil.

Za nejzávažnější však Nejvyšší správní soud považuje nepřezkoumatelnost úvahy o trestu, neboť není jasné, zda městský soud považoval za správné uložit osm trestů, či trest jediný.

Přestože stěžovatel napadá rozsudky městského soudu proto, že se domnívá, že soud není oprávněn judikovat za užití analogie, musí zde Nejvyšší správní soud poukázat na svou již publikovanou judikaturu, z níž plyne, že tento soud respektuje obecně přijímanou zásadu trestního práva, totiž zákaz analogie k tíži pachatele; na straně druhé stěžejní úloha správního soudnictví tkví v ochraně subjektivních veřejných práv a při zřejmých deficitech úprav správního trestání musejí správní soudy nalézt cestu pro průchod spravedlnosti. Za této situace i Nejvyšší správní soud již v publikované judikatuře připustil užití absorpční

zásady při ukládaní trestu za správní delikty (srov. např. č. 772/2006 Sb. NSS). V tomto ohledu se tedy stěžovatel mýlí, pokud se domnívá, že soudní přezkum správních aktů snad končí tam, kde začíná mlčení zákonodárce – ba naopak, tam se musí naplno rozvinout funkce soudu, jenž je povolán nalézat, zda veřejná správa nezkrátila účastníka řízení na jeho veřejných subjektivních právech, a to ústavně konfromním způsobem, tedy za respektování zásad zakotvených v našem ústavním pořádku a v souladu s mezinárodními závazky (zde nutno připomenout závaznost Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod - 209/1992 Sb.- pro oblast správního trestání). Argumentace stěžovatele rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 51/2004 - 72 neobstojí, neboť v oné věci šlo o dva správní delikty podle rozdílných právních norem postižitelné různými správními orgány. Z hlediska funkce Nejvyššího správního soudu jako jednotícího místa pro utváření judikatury ve správním soudnictví pak není rozhodující, jak v které věci a kdy rozhodoval městský soud – proto není zapotřebí vyrovnávat se s poukazem stěžovatele na jedno rozhodnutí městského soudu.

Nejvyšší správní soud dále nepřehlédl, že v řízení správním neprobíhalo jediné společné řízení o všech v úvahu přicházejících deliktech, nýbrž se správních spisů je nesporné, že správní orgány vedly šestnáct samostatných správních řízení a vydaly šestnáct samostatných správních aktů, jimiž vyslovily vinu a tresty za jimi posouzené delikty v konečném počtu šestnácti. V rozporu s obsahem správních spisů městský soud v odůvodnění svých rozsudků uvedl, že probíhalo jedno správní řízení. Pokud chtěl městský soud vyslovit právní názor o trestu, musel si ujasnit shora uvedené okolnosti včetně právního názoru na to, za jakých okolností může či musí vést správní orgán tzv. společné řízení o několika správních deliktech, v němž jedině by bylo lze uložit za sbíhající se delikty jediný trest za užití zásady absorpce.

Nejvyšší správní soud musel dát stěžovateli za pravdu, pokud namítá, že městský soud ve věci sp.zn. 11 Ca 284/2004 vedl řízení o rozhodnutí žalovaného specifikované číslem 131 511, kterým bylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí orgánu I. stupně specifikovanému č. 8047 – zařízení na sloupu č. 907636 (což městský soud uvádí i na 3. straně rozsudku sp. zn. 11 Ca 284/2004), zatímco ve skutečnosti rozhodnutí žalovaného uvedené ve výroku tohoto rozsudku (tedy č. 130718) bylo rozhodnutím, kterým bylo změněno rozhodnutí orgánu I. stupně pod č. 8045 (a vztahovalo se k úplně jinému sloupu veřejného osvětlení, totiž č. 919069). Bohužel ani v protokolu o jednání ve věci sp. zn. 11 Ca 284/2004 na č. l. 32 tohoto soudního spisu není vymezen předmět řízení. Přitom výzvy soudu, vyjádření žalovaného, rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku, byly vedeny k rozhodnutí žalovaného specifikovanému č. 131 511, aby se ve výroku rozsudku překvapivě objevilo rozhodnutí specifikované č. 130 718. Pokud pak rozsudek ve spise sp. zn. 11 Ca 284/2004 (str. 3 z čl. 36) upomíná na věc vedenou u téhož soudu po sp. zn. 11 Ca 19/2005, pak se jednalo o přezkum rozhodnutí vížícího se ke sloupu č. 919069 (tedy nikoli ke sloupu č. 907636), přičemž odůvodnění rozhodnutí hovoří o umístění reklamního zařízení H. na témže sloupu. Rozhodnutí orgánu I. stupně specifikované č. 8047 na sloupu č. 907636 však upozorňovalo na E., nikoli na H.. Takové rozhodnutí městského soudu je tedy zcela nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud ovšem shledal v souboru šestnácti rozsudků městského soudu, proti nimž směřují kasační stížnosti a které byly spojeny k tomuto společnému projednání, další nejasnosti, jež umocňují konečný pocit zdejšího soudu, že taková rozhodnutí není mocen v jejich vlastní podstatě přezkoumat nejen z důvodů shora podaných, nýbrž i pro jejich formální nedostatky. Takovou nejasností je například v rozsudku č. j. 11 Ca 19/2005 - 38

v odůvodnění poukaz na rozhodnutí žalovaného specifikované č. 130718, jímž měl být žalobce potrestán „za užívání reklamního zařízení – H.“ na sloupu č. 919069 (tedy podle § 106 odst. 1 písm. e/ stavebního zákona), zatímco ve skutečnosti muselo jít o rozhodnutí, jímž byl trestán za „provedení zařízení na tomto sloupu (tedy podle § 106 odst. 1 písm. b/ stavebního zákona). V tomto rozsudku se navíc (jako v některých dalších) v odůvodnění objevuje jiná částka nákladů řízení (4150 Kč) než ve výroku (3 075 Kč).

V rozsudku č. j. 11 Ca 20/2005 - 35, jenž dává do souvislosti rozhodnutí o deliktu v řízení vedeném před žalovaným pod č. 131520, je pak v důsledku toho nejasnost, o která reklamní zařízení na sloupu č. 907636 mělo jít, neboť rozhodnutí žalovaného pod č. 131514, jež bylo předmětem přezkumu pod sp. zn. 11 Ca 20/2005, se týkalo zařízení I., zatímco pod č. 131520 šlo o zařízení E., byť na stejném sloupu. Patrně mělo jít o rozhodnutí žalovaného specifikované č. 131 523.

Ostatně chybám, jež neměly zůstat stranou pozornosti městského soudu, neboť rovněž vzbuzují nutně dojem nesrozumitelnosti, se nevyhnul ani žalovaný. V rozhodnutí žalovaného specifikovaném č. 131523, které bylo přezkoumáváno v řízení u městského soudu pod sp. zn. 11 Ca 22/2005, jímž bylo měněno rozhodnutí orgánu I. stupně specifikované č. 8048.1 a týkalo se zařízení I. na sloupu č. 907636, uvedl žalovaný chybně, že se jednalo o sloup č. 919069. V rozsudku, jímž bylo skončeno toto řízení (sp. zn. 11 Ca 22/2005) však chybí i jakýkoli jen naznačující odkaz na konkurující si delikt, takže nelze vůbec vysledovat, o souběh s čím se mělo vlastně jednat a proč mělo dojít k absorpci.

V řízení sp. zn. 11 Ca 18/2005 bylo přezkoumáváno rozhodnutí žalovaného specifikované č. 131511 (vážící se k rozhodnutí I. stupně specifikované č. 8047 a zařízení E. na sloupu č. 907636), přičemž soud v odůvodnění uvedl, že ze spisu zjistil, že na tomto sloupu bylo umístěno zařízení H.; toto zjištění je ovšem v hrubém rozporu s obsahem spisu, neboť na tomto sloupu (č. 907636) byla umístěna dvě zařízení, a to E. a I.. Ještě závažnější se jeví rozpor mezi protokolem o jednání, v němž je ve spise sp. zn. 11 Ca 18/2005 na č. l. 32a uvedeno jako rozhodnutí, jež je předmětem přezkumu, rozhodnutí specifikované č. 130718, což je uvedeno i ve výroku vyhlášeného rozsudku, zatímco ve výroku rozsudku s odůvodněním, jenž byl zřejmě doručen účastníkům řízení se zrušuje rozhodnutí stěžovatele specifikované č. 131511.

V rozsudku č. j. 11 Ca 21/2005 - 36, kterým bylo rušeno rozhodnutí žalovaného specifikované č. 131520 týkající se zařízení E. na sloupu č. 907636, se v odůvodnění chybně uvádí, že mělo jít o zařízení I.; v tomto rozsudku je chybně uveden i odkaz na konkurující si delikt (chybně uvedeno rozhodnutí č. 131514, ačkoliv mělo jít o rozhodnutí č. 131511, chybně je uvedeno řízení sp. zn. 11 Ca 20/2005, ačkoliv patrně mělo jít o spis sp. zn. 11 Ca 18/2005, a je přítomen rozpor mezi výší nákladů řízení ve výroku rozhodnutí a v jeho odůvodnění.

V rozsudku č. j. 11 Ca 24/2005 - 34 je uváděno jako řízení, z něhož pošel „dojem“ o konkurenci deliktů uváděno řízení sp. zn. 11 Ca 25/2005, ovšem za situace, kdy přezkoumávaným rozhodnutím byl delikt založený provedením zařízení I. na sloupu č. 907686, není jasná souvislost s užíváním zařízení E. byť na témže sloupu (předmětem přezkumu bylo zařízení I. na témže sloupu pod sp. zn. 11 Ca 26/2005). Obdobná nejasnost je v rozsudku č. j. 11 Ca 23/2005 - 35 (sloup č. 907686, zařízení E.), v němž se za konkurující delikt pokládá zařízení I. (sp. zn. 11 Ca 26/2005), ač patrně soud měl na mysli zařízení E. (sp.

zn. 11 Ca 25/2005), pokud ovšem hovořil o témže zařízení na témže sloupu, což činil. V tomto rozsudku se opakuje rozdíl ve výši nákladů řízení uvedené ve výroku a odůvodnění.

V řízení pod sp. zn. 11 Ca 31/2005 městský soud přehlédl, že v přezkoumávaném rozhodnutí specifikovaném č. 131578 je chybně označeno rozhodnutí orgánu I. stupně, a že namísto rozhodnutí specifikovaného č. 8055 je uvedeno č. 8045. Z této skutečnosti nevyvodil žádné závěry ve vztahu k přezkoumatelnosti rozhodnutí.

VI.

Poněvadž Nejvyšší správní soud shledal napadené rozsudky Městského soudu nepřezkoumatelnými pro nesrozumitelnost, a to jednak pro absenci úvahy o žalobcově odpovědnosti za správní delikty podle § 106 odst. 1 písm. b) a e) stavebního zákona (zejména z hlediska objasnění kolik vzájemně si konkurujících deliktů žalobce měl spáchat), absenci názoru na možnost postupovat při projednání správních deliktů ve společném řízení a pro nejasnost úvahy o absorpci při uložení trestu, jednak i pro řadu formálních pochybení, jež v konečném důsledku rovněž přezkum znemožňují, neměl jinou možnost, než tyto rozsudky zrušit a věci vrátit městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti. Městský soud je zde vysloveným právním názorem vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu